

## SZEPES ZSÓFIA

### A mélységes szomorúság versei

Hasad a föld, hasad a forma.  
Hasad a szív, hasad, mert gyatra.  
Hasad az agyban az értelem, nem tudom mi a végzetem.  
Meghasad az égbolt, elillan a teher, anyagtalan testem egy fel-  
hőn hever...

Az erős harcol, dacol a széllal.  
Nem gyúri le semmi földi, kétlem,  
Hogy lenne, ki megérti a belső fortyogást,  
Szűnni nem akaró késztető nyomást!

El próbálsz mondani, hidd el, hasztalan.  
Más nem értheti, miként járod utad.  
Féktelen és vakmerő, száguldó villámnak is tartanak,  
A kisülés után csak a hamu marad.

Nem gondolkozni, csak menni.  
Nem gondolkozni, csak tenni.  
Nem gondolkozni, csak törni.  
Nem gondolkozni, csak zúzni lenne kedvem.

Nem gondolkozni, csak hatni.  
Nem gondolkozni, csak csapni.  
Nem gondolkozni, csak hágni.  
Nem gondolkozni, csak vágni jó képet mindenhez.  
Ezt kellene tennem...

Cél, hogy megszülettem? Cél a halálom?  
De közte az utam valahogy nem találom...